

ÓMÖGULEGI BIC-SAMNINGURINN

Í dag varð GILLETENARRATIVE eins mánaðar gamalt.

Fæðing sem kom eftir fjögurra ára meðgöngu, þar sem skapgerð, þrautseigja og agi mættu þremur kynslóðum af fyrirtækjablóði: fimmtíu og átta ár Camp afa, fjörutíu ár föður mín, átján mín.

Fæðingin var náttúruleg. Engar hríðir. Ekkert erfiði. Enginn sársauki.

Ljós móðirin var höfundarréttarlögin. Ég hafði valið þá bestu. Það var ekkert að óttast – höfundarrétturinn veit alltaf hvað á að gera og enginn er svo vitlaus að heyja stríð gegn honum.

Þann dag setti vefurinn færslu frá GILLETENARRATIVE á meðal þeirra leitarfyrirspurna sem skiptu máli. Titillinn var yfirtaka, lýst yfir blygðunarlaust.

Svo gerðist það sem alltaf gerist í svona samræðum. Kona sagði mér að ég væri ekki líkur sjálfum mér – að þakklæti í garð fólks sem hefði ekki sýnt mér annað en fjarlægð og fjandskap hæfði ekki manni sem hétu Frega.

Svo hófst ný klifurferð.

Konungsríki þungastálsins. Tækni kerfanna. Gamalt merki með krosslögðum blöðum sem virtist smíðað fyrir eina setningu: Ég er blað.

Síðan konungsríki húðar og vatns, sofandi undir sama þaki og það fyrsta.

Ein ávísun. Tvær aldir af málmi.

Byggingin setti sig saman sjálf. Ég teiknaði hana aldrei á blað. Plast neðst. Stál og húð efst. Móðir Gillette klemmd í miðjunni, eins og eitthvað sem haldið er í skrufstykki.

Ég kom til Wall Street. Ekki eins og þeir bjuggust við. Engin jakkaföt. Ekkert bindi. Öryggisverðirnir horfðu á mig ganga inn á tréklossum og í

Bermúdastuttbuxum.

Eigendur kauphallarinnar komu út á móti mér. Myndavélarnar smelltu án afláts. Tvær sjónvarpsstöðvar voru þegar í beinni útsendingu.

Enginn sagði orð. Ég var með tíu milljarða dala, og með tíu milljarða dala í vasanum getur maður klætt sig eins og maður vill.

Bankinn opnaði salinn. Enginn spurði hvort ég væri tilbúinn – þeir byrjuðu bara að telja. Áreiðanleikakönnun spyr aldrei hvort hægt sé að gera samninginn. Hún spyr hvar eigi að skrifa undir áður en einhver annar verður fyrri til.

Ein ávísun. Tvær aldir af málmi.

Ég keypti ekki fyrirtæki. Ég lokaði hring sem Camp afi hafði skilið eftir opinn.

Fyrsta konungsríkið geymdi plast og pappír.

Annað geymdi þungastál.

Það þriðja geymdi húð og vatn.

Ég geymdi aðeins eitt: GILLETENARRATIVE. Og raunverulegt nafn vegur meira en þrjár verksmiðjur.

Bankamennirnir í jökkunum sínum störfu á fætuna á mér, ekki á pappírana. Pappírarnir höfðu þegar verið undirritaðir áður en ég gekk inn.

Vörumerkin hurfu ekki. Þau skiptu um eftirnafn.

Það fyrsta varð áfram í hillum stórmarkaða, í ritfangaverslunum sem enn seldu penna fólki sem vildi ekkert með Amazon hafa.

Annað bar krosslögðu blöðin sín beint inn í stefnuyfirlýsingu mína, eins og þau hefðu verið smíðuð fyrir eina línu: Ég er blað.

Það þriðja tók húð og vatn og setti eitthvað annað ofan á þau – ekki afköst. Sjálfsrækt.

Gömlu nöfnin urðu eftir á kössunum. Raunverulega nafnið fluttist annað.

Fólk hætti að kaupa Gillette. Það keypti GILLETTENARRATIVE – ekki af því að það kostaði minna. Ég samræmdi verð við gæði, ekki við hagnað. Það keypti það af því að á bak við hvert blað var sönn saga, og engin auglýsingastofa á Manhattan kann að skrifa slíka sögu án þess að hún hljómi fölsk.

Svo spurðu greinendurnir sinna venjulegu spurninga: hverjir eru nýju forstjórnarnir, hvar eru höfuðstöðvarnar, hvernig verður þetta allt skipulagt?

Svar mitt var einfalt. Gefið mér þrjá daga í Boston og ég ræð fólkið frá Gillette. Ekki alla. Aðeins þá ekta. Þá sem eru eins og ég.

Gillette fór úr því að vera móðir í að vera amma, og eins og allir öldungar vissi hún þegar hvaða vegur var fram undan. Stjórnin var rökuð slétt á innan við tuttugu og fjórum klukkustundum, fyrir vanhæfni. Þrjár spurningar bergmáluðu um öll herbergi:

Hvað voruð þið að hugsa meðan hann tætti ykkur í sundur á netinu?

Hvernig bjuggust þið við að sigra mann sem vildi ekki peningana ykkar – aðeins einn dal?

Hvers vegna töluðuð þið aldrei við hann, ekki einu sinni?

Um kvöldið kom sendimaður sem bar nafn prentað á tóman kassa – vöruhús sem framleiddi ekki lengur neitt sem ég gæti ekki þegar smíðað betur, ódýrar og með meiri sál. Hann horfði á mig og sagði:

Fólk kaupir ekki rakvél. Það kaupir manneskjuna sem selur hana.

Og hugsa sér – ég gekk inn á tréklossum. Og keypti allt.

Ferdinando